CHƯƠNG 2324

Lục phẩm

Một người đàn ông mặc đạo bào hai màu vàng trắng bước ra từ đại điện.

Sắc mặt hắn tái nhợt, dung mạo khô héo gầy gò.

Hắn khiến người ta có cảm giác vô cùng âm hiểm.

“Trưởng lão Tiêu… đây là đạo nhân Thái Hư… ông ấy mang đến ba thiên đan văn, muốn khắc ghi vào trong Vạn Quyển Bia Lâm!”

“Còn phẩm chất đan văn của ông ấy thế nào, kính xin trưởng lão xem qua!”

“Thái Hư?” Trưởng lão Tiêu cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Hạ Nhân, nói: “Ngươi muốn khắc đan văn?”

“Vạn Quyển Bia Lâm này không phải ai cũng có thể khắc ghi đâu!”

Hạ Nhân mở Thiên Nhãn Động Hư nhìn qua tu vi của vị trưởng lão này, không ngờ đối phương lại là Thần Tôn cảnh, hơn nữa còn chỉ là một kẻ ở tầng ba Thần Tôn cảnh.

Chuyện này… Thần Đan hội sắp xếp loại người như vậy trông coi Vạn Quyển Bia Lâm, có thích hợp không?

“Vâng…” Hạ Nhân chắp tay, cung kính nói: “Trưởng lão Tiêu… đây là ba thiên đan văn của ta… kính xin các vị trưởng lão thẩm duyệt!”

Quy trình khắc ghi đan văn đơn giản hơn nhiều. Ngươi giao những sáng tác và tâm đắc của mình cho trưởng lão ở đây, sau khi xem qua, nếu trưởng lão cảm thấy có giá trị thì sẽ khắc ghi, đồng thời lưu lại hồ sơ.

Nếu họ cảm thấy thứ này không có giá trị thì sẽ không khắc ghi.

Tương truyền, vào thời kỳ đầu, nơi Vạn Quyển Bia Lâm này từng có một vị Đan Hoàng đan đạo ẩn cư. Tạo nghệ đan đạo của vị Đan Hoàng ấy thậm chí có thể sánh ngang với Đan Đế. Ông đã khắc ghi toàn bộ những gì mình học được trong cả đời lên bia đá, để người đời sau tham ngộ.

Hơn nữa, nghe nói trong số mười ba vị Đan Đế hiện nay, có hai vị phụ thần là môn nhân đệ tử của vị Đan Hoàng này.

Về sau Đan Hoàng vẫn lạc, các Đan Đế trong Thánh Đan thành cũng lần lượt khắc ghi những lĩnh ngộ của mình về đan đạo tại đây.

Lâu dần, nơi này trở thành một thánh địa tương tự bí cảnh, thu hút vô số đệ tử đan đạo đến đây triều bái và tham khảo.

Cuối cùng, nơi này dần dần biến thành chỗ mà bất kỳ ai cũng có thể lưu lại tâm đắc của mình. Mà việc để lại tâm đắc lại trở thành biểu tượng của vinh dự và thân phận, đồng thời cũng là điều kiện bắt buộc để trở thành thần đan sư ngũ phẩm.

“Được!” Trưởng lão Tiêu cầm ba miếng ngọc giản của Hạ Nhân, áp lên trán dò xét một lúc rồi nói: “Ha ha ha... chỉ có thứ này thôi sao?”

“Trình độ thế này mà cũng xứng được khắc ghi trong Vạn Quyển Bia Lâm ư?”

Trưởng lão Tiêu phất tay, trả nguyên vẹn ba miếng ngọc giản lại cho Hạ Nhân.

“Cút đi!” Trưởng lão Tiêu vẫy tay: “Đi đi đi...”

Nói xong, trưởng lão Tiêu lập tức quay trở vào đại điện.

Hôm nay lão thật sự bị chọc tức không chịu nổi.

“Phù...” Hạ Nhân nhắm mắt, lặng lẽ thở ra một hơi.

Một kẻ Thần Tôn cảnh mà cũng dám phán xét đan văn của ta, còn nói đến chó cũng chẳng thèm ư?

“Tiền bối... mời đi lối này...” Người giữ cửa cẩn thận dẫn đường cho Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Ta không ngờ việc bình phẩm đan văn lại qua loa như vậy...”

“Vị trí này chẳng phải nên có người đức cao vọng trọng tham gia sao?”

“Vâng!” Người giữ cửa nói: “Đúng là như vậy, trong tình huống bình thường, ít nhất cũng phải có ba người tham gia bình phẩm!”

“Nhưng trên thực tế… haiz…”

“Tiền bối… ta nói thật với ngài vậy, trên thực tế, các trưởng lão ở đây đều rất… haiz… tiểu nhân cũng không biết phải nói thế nào!”

“Ví dụ như trưởng lão Tiêu này, bản thân lão cũng chỉ là thần đan sư tứ phẩm…”

Thần đan sư tứ phẩm, ngang với ta, vậy mà cũng có tư cách thẩm duyệt ta sao?

“Còn nữa…” Người giữ cửa tiếp tục nói: “Hôm nay mấy vị trưởng lão khác vừa hay có việc ra ngoài. Nhưng dù không ra ngoài thì cũng như nhau thôi, đan văn của ngài phần lớn vẫn không thể thông qua!”

“Tiền bối, ta nói cho ngài biết nhé, có một vị trưởng lão Đỗ, ông ấy không luyện đan mà là một đại sư kiếm đạo!”

“Còn có một vị trưởng lão Hồng, trưởng lão Hồng cũng không hiểu đan đạo, nhưng ông ấy là… đại quản gia của phủ thành chủ… haiz…”

“Ta hiểu rồi!” Hạ Nhân nói: “Trưởng lão Tiêu muốn hỏi xin lợi ích từ ta!”

“Tiền bối... lời này của ngài đúng, mà cũng không đúng...” Người giữ cửa nói: “Trưởng lão Tiêu chắc chắn cũng muốn có lợi ích, nhưng ngài đưa cho lão, lão nhất định sẽ không nhận!”

“Tiền bối, ở đây ta có một đề nghị!”

Hạ Nhân cười cười: “Nói đi!”

Người giữ cửa nói: “Thứ nhất, nếu ngài không hài lòng với kết quả bình phẩm của mình, ngài có thể gửi niêm phong đan văn của ngài ở chỗ chúng ta. Nơi này có riêng một đại điện dùng để niêm phong những đan văn không phục kết quả bình phẩm!”

“Có điều cần phải trả một khoản phí nhất định!”

“Ừm... một nguyên thời gian, một khối thần kim cực phẩm!”

“Đôi khi sẽ có Thần Đế thỉnh thoảng để ý đến!”

“Nhưng tác dụng không lớn, khả năng được Thần Đế chú ý là cực kỳ nhỏ!”

Hạ Nhân gật đầu: “Được!”

Hắn lấy ra mười nghìn khối thần kim cực phẩm, nói: “Trước tiên giúp ta niêm phong trong một nguyên thời gian đi!”

“Được được được...” Người giữ cửa lập tức mừng rỡ.

Đơn giản quá rồi... đám chó này chỉ muốn kiếm lợi ích mà thôi. Việc niêm phong e rằng chỉ là cái cớ, mục đích thật sự là hỏi xin thần kim của ta.

Nếu ngươi chọn không niêm phong, hắn kiếm đâu ra một khối thần kim này của ngươi?

Không để hắn kiếm thần kim, rất có thể hắn sẽ giở trò khác.

“Còn nữa...” Người giữ cửa tiếp tục nói: “Ngài cũng nên... đi mua ba thiên đan văn. Như vậy thì về cơ bản sẽ có thể thông qua xét duyệt!”

Khóe miệng Hạ Nhân lộ ra nụ cười: Quả nhiên!

Ban đầu, ý định của các Thần Đế vốn rất tốt, khắc ghi đan văn để khích lệ người đến sau.

Nhưng hiện giờ, nơi này đã biến thành một vũng bùn nhão nhoét...

Dưới sự dẫn dắt của người giữ cửa, Hạ Nhân mua ba thiên đan văn.

Tổng cộng tốn chín vạn thần kim thượng phẩm.

Có những thứ nên tiêu thì vẫn phải tiêu.

Dù thế nào đi nữa, ba thiên đan văn này cũng đã vào tay.

Hạ Nhân lập tức trở về Thần Đan hội, tiếp tục chứng nhận.

Rất nhanh, chứng thư thần đan sư ngũ phẩm đã được nhận vào tay!

“Ngươi còn muốn chứng nhận lục phẩm?” Trưởng lão Trường Kiếm nhìn chằm chằm Hạ Nhân: “Ngươi chỉ có tu vi tầng tám Thần Tôn cảnh, xác định muốn khiêu chiến sao?”

“Đây chính là luyện đan vượt cấp đấy!”

Hạ Nhân nghiến răng: “Khiêu chiến!”

Nếu đã mở cửa hàng, sau này đương nhiên phải bán một ít hàng cao cấp, dù nhiều hay ít cũng vậy.

Bởi vì những người đoạt quán quân trong các kỳ Vấn Đỉnh đại hội, gần như đều là những tồn tại có thể luyện đan vượt cấp.

Nếu sau này sẽ bại lộ thì bại lộ sớm hơn một chút cũng chẳng sao.

“Được…” Trường Kiếm chỉ lên tường, nói: “Tự chọn một loại thần đan, tùy ý chọn, sau đó mua nguyên liệu là được!”

Hạ Nhân nói: “Tôn Vương Đan đi!”

Tôn Vương Đan là thần đan lục phẩm, thần đan bắt buộc để đột phá từ Thần Tôn cảnh lên Thần Vương cảnh.

Có điều nguyên liệu của thứ này cũng đắt đến vô lý, giá ở đây đắt hơn thương hội bên ngoài rất nhiều lần.

Đương nhiên, theo giá trị và cấp bậc của nguyên liệu tăng lên, số lần chênh lệch này cũng giảm xuống. Nguyên liệu lục phẩm chỉ đắt hơn giá ở thương hội bên ngoài hơn mười lần mà thôi.

Không còn khoa trương đến mức năm sáu mươi lần nữa.

Hạ Nhân một hơi mua mười phần nguyên liệu.

Bởi vì mua ít hơn thì không được, nhất định phải mua đủ mười phần.

“Ngươi có thể bắt đầu rồi…” Trường Kiếm đích thân đi đến bên cạnh Hạ Nhân, bắt đầu ghi chép.

Những nhân viên khác trong đại điện cũng lần lượt vây quanh.

Hạ Nhân đưa tay ấn nút, một kết giới mở ra xung quanh hắn.

Tôn Vương Đan, đối với hắn mà nói đã là người bạn cũ!

Trước đây Hạ Nhân đã luyện chế ra rất nhiều.

Nếu thêm Hồng Mông Tử Khí thì đại khái có thể xuất hiện đan dược cực phẩm.

Nếu không thêm Hồng Mông Tử Khí, trình độ cao nhất hiện giờ của hắn là sáu viên trung phẩm và sáu viên thượng phẩm.

Có điều ở đây, chắc chắn không thể thể hiện trình độ cao nhất.

Theo quy tắc, Hạ Nhân chỉ cần luyện chế ra một lò trung phẩm là được!

Nhưng hắn không muốn luyện ra trung phẩm.

“Lợi hại!” Trưởng lão Trường Kiếm giơ ngón cái, nói: “Tiểu tử, ngươi cũng có thể xem là tuyệt thế thiên tài của đan đạo rồi đấy!”

“Được… nhưng muốn chứng nhận lục phẩm thì một lò là chưa đủ, ngươi còn phải luyện thêm một lò nữa!”

CHƯƠNG 2325

Lại thấy ấn ký

Quy củ của Đan Hội là, muốn được chứng nhận thì hoặc phải luyện thành một lò đan trung phẩm, hoặc tỷ lệ thành đan hạ phẩm phải cao hơn hai phần mười.

Hạ Nhân vẫn cần luyện thêm một lò nữa.

Hắn nghỉ ngơi chốc lát rồi lại mở lò.

Lò thứ hai cũng không có gì phải nghi ngờ, tiếp tục thành đan.

Mười hai viên, tất cả đều là hạ phẩm.

“Thần kỳ thật!” Trưởng lão Trường Kiếm khẽ nheo mắt, nói: “Khá lắm tiểu tử... liên tiếp hai lò đều thành công... ha ha ha...”

“Trong cả Thần giới, người có thể vượt cảnh giới luyện đan ở Thần Tôn cảnh, chẳng còn mấy ai!”

“Nói ngươi là tuyệt thế thiên tài của đan đạo cũng không quá đáng!”

“Nếu để những Đan Hoàng kia biết được, nói không chừng họ sẽ thu nhận ngươi làm đệ tử!”

“Ví dụ như Đan Hoàng Thiên Hồng!”

Hạ Nhân cười cười, Đan Hoàng Thiên Hồng thì thôi đi.

Lão tử còn từng có xích mích với đệ tử của hắn nữa.

Nếu lão già đó chịu đưa ta một viên thần đan cực phẩm sớm hơn, ta cũng chẳng đến đây làm gì.

“Đa tạ tiền bối!” Hạ Nhân cất số nguyên liệu còn lại, hỏi: “Tiền bối, bây giờ có thể cấp giấy chứng nhận cho ta chưa?”

“Được, được... ha ha ha...”

Trưởng lão Trường Kiếm nhanh chóng làm xong giấy chứng nhận lục phẩm cho Hạ Nhân. Từ nay về sau, Hạ Nhân đã chính thức trở thành thần đan sư lục phẩm.

“Đạo hữu Thái Hư...” Cách xưng hô của Trường Kiếm cũng thay đổi, từ tiểu hữu thành đạo hữu: “Ngươi... có định tham gia đại hội Vấn Đỉnh lần tới không?”

Hạ Nhân gật đầu: “Chắc là có!”

“Không tệ...” Trường Kiếm nói: “Với trình độ của ngươi, nếu tham gia đại hội Vấn Đỉnh, nhẹ nhàng lọt vào mười hạng đầu Địa Bảng là chuyện dễ dàng...”

“Đến lúc đó công thành danh toại, không ít thương hội và cửa hàng sẽ lôi kéo ngươi!”

“Dù sao ngươi cũng có thể vượt cảnh giới luyện đan. Đợi ngươi đạt tới Thần Vương cảnh, liền có thể luyện chế thần đan thất phẩm rồi!”

“Đạo hữu Thái Hư...” Trường Kiếm hỏi: “Có cần ta giúp ngươi tìm một cửa hàng để nương nhờ không?”

“Giá đưa ra rất cao đấy...”

Hạ Nhân cười lắc đầu, nói: “Không cần đâu... cảm ơn...”

“Trưởng lão Trường Kiếm, tại hạ xin cáo từ!”

Hạ Nhân chỉ mất hơn một ngày đã lấy được giấy chứng nhận thần đan sư lục phẩm.

Trở về cửa hàng của mình, việc tiếp theo Hạ Nhân phải cân nhắc là một vấn đề khác: khai trương!

Muốn khai trương thì trước tiên phải đến phủ thành chủ xin công văn phê duyệt.

Nhưng để xin công văn phê duyệt, ngoài yêu cầu người đứng tên phải có tư cách thần đan sư lục phẩm, còn cần thêm tư cách của hai thần đan sư ngũ phẩm làm điều kiện đi kèm.

Hơn nữa, trong chuyện này liệu có còn cạm bẫy nào khác không?

Hắn nằm trên ghế thái sư, để Vũ Tư và Trịnh Hồng Lộc không ngừng xoa bóp đầu cho mình.

Đúng lúc này, có người tìm đến cửa.

“Chủ cửa hàng... ai là chủ cửa hàng?” Một kẻ mặc đạo bào màu trắng ánh trăng cười hì hì bước vào cửa hàng.

Hạ Nhân nói: “Ta đây!”

“Tiền bối!” Người đàn ông cung kính chắp tay với Hạ Nhân, nói: “Nghe nói cửa hàng của tiền bối vẫn chưa lấy được công văn phê duyệt... ha ha ha... chúng ta chuyên nhận làm thủ tục xin công văn cho cửa hàng...”

“Chỉ cần ngài có giấy chứng nhận thần đan sư lục phẩm, những chuyện khác chúng ta đều có thể lo liệu!”

“Không giấu gì tiền bối... cửa hàng muốn làm công văn phê duyệt cũng không dễ dàng như vậy đâu!”

“Cửa hàng chưa từng kinh doanh như của ngài phải bắt đầu từ cửa hàng cấp một. Muốn lên đến cửa hàng cấp sáu, ít nhất cũng cần vài nghìn năm...”

“Được...” Hạ Nhân lấy ra giấy chứng nhận mới nhận, hỏi: “Làm đầy đủ mọi thứ thì cần bao nhiêu thần kim?”

“Hê hê hê...” Người kia cười nói: “Bao gồm cả phí cần nộp cho phủ thành chủ, tổng cộng một trăm viên thần kim.”

Hạ Nhân ném ra một chiếc nhẫn, sau đó phất tay: “Đi đi... Hồng Lộc, ngươi đi theo hắn, giám sát toàn bộ quá trình!”

Nửa ngày sau, Trịnh Hồng Lộc mang công văn phê duyệt trở về.

Tiếp đó, có thể mở cửa hàng rồi.

Suốt bao nhiêu năm qua Hạ Nhân đã giết vô số người, số đan dược trên người hắn từ lâu đã nhiều đến mức khổng lồ, huống chi còn từng dùng Tụ Bảo Bồn để cường hóa.

Những thứ này đều có thể bày ra bán trong cửa hàng.

Đan dược hắn bán, từ nhất phẩm đến tứ phẩm, gần như toàn bộ đều là cực phẩm.

Đan dược ngũ phẩm chủ yếu là thượng phẩm và trung phẩm, cũng có một số cực phẩm.

Còn đan dược lục phẩm thì hiện giờ chỉ có một loại là Tôn Vương Đan.

Phần lớn Tôn Vương Đan đều là trung phẩm!

Viên cực phẩm duy nhất được công khai, được đặt trên bục trưng bày lớn nhất trong cửa hàng, bên ngoài gọi là bảo vật trấn điếm.

Hạ Nhân thật sự muốn lấy những thứ khác ra bán cùng, đáng tiếc là không được.

Cửa hàng, trong tình huống thông thường, chỉ có thể bán một loại vật phẩm. Ví dụ như cửa hàng đan dược thì chỉ có thể bán thần đan thành phẩm liên quan đến luyện đan, nguyên liệu luyện đan hoặc một số điển tịch đan đạo các loại.

Chỉ có thương hội mới được phép bán tất cả các loại vật phẩm.

Nhưng thứ như thương hội, người bình thường chắc chắn không có tư cách mở.

Khoảng thời gian tiếp theo, Hạ Nhân tiếp tục luyện đan.

Gần như toàn bộ nguyên liệu hắn thu thập được trong những năm qua đều được đem đi luyện đan.

Sau khi luyện thành đan dược, những loại phẩm cấp thấp thì bán thẳng, chỉ có thần đan ngũ phẩm và lục phẩm mới được hắn đem đi cường hóa.

Sau khi cường hóa, hắn ném cho Trịnh Hồng Lộc và Vũ Tư.

Hai người phụ nữ này không muốn ở lại thế giới Hồng Mông, vừa hay có thể để họ bán đan dược ở đây.

Nhân tiện, Vũ Tư cũng bắt đầu thử luyện đan.

Còn Hạ Nhân thì trốn trong tiểu viện phía sau đan phường, cuộn mình trong trận pháp bắt đầu ngộ đạo.

Vừa ngộ đạo, hắn vừa tụng đọc Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh.

Chớp mắt, mấy nghìn năm đã trôi qua!

Một ngày nọ, Vũ Tư hốt hoảng chạy thẳng từ cửa hàng ra hậu viện!

Hạ Nhân phất tay, lập tức thu Vũ Tư vào thế giới Hồng Mông.

Bởi vì vừa rồi hắn nhìn thấy ấn ký màu máu trên đỉnh đầu Vũ Tư lại xuất hiện.

Trong Thánh Đan thành, nghiêm cấm tất cả mọi người mở đường hầm không gian, nếu không nhất định sẽ bị bắt giữ.

Nếu nhà họ Bồ là người của Thánh Đan thành, chắc chắn cũng biết quy tắc này. Vì vậy, cho dù phát hiện tung tích và vị trí của Vũ Tư, bọn chúng cũng chưa chắc có thể chạy đến đây.

Ngay sau khi hắn vừa thu Vũ Tư lại, bên ngoài tiểu viện bỗng có một mảng quang ảnh lay động.

Một người đàn ông tóc bạc như hạc, dung mạo trẻ thơ, xuất hiện trong tiểu viện của Hạ Nhân.

Người đàn ông này không phải ai khác, chính là vị Thần Hoàng từng xuất hiện ở trấn nhỏ năm xưa, sau khi Hạ Nhân tiến vào bí cảnh chém giết thiên tài Bồ Trường Sinh của nhà họ Bồ.

Khi đó, trên đỉnh đầu Vũ Tư cũng từng xuất hiện ấn ký màu máu một lần.

“To gan...” Hạ Nhân nhìn vị Thần Hoàng tóc bạc, quát lớn: “Thần Hoàng từ đâu tới, lại dám không hiểu quy củ của Thánh Đan thành như vậy!”

Trong lúc hét lớn, Hạ Nhân đã cầm chiếc mõ gỗ màu trắng trong tay.

Trong chiếc mõ gỗ màu trắng, chỉ còn có thể phát động thần thông lần cuối.

Hạ Nhân vừa dứt lời, mấy tia sáng đã bay tới, rồi rơi xuống đạo tràng của hắn.

“Ai đã mở đường hầm không gian?”

Mấy người này là nhân viên tuần tra của phủ thành chủ.

Tu vi không cao, chỉ ở Thần Quân cảnh, nhưng khí thế trên người họ cùng thế lực đại diện phía sau lại không thể xem thường.

Hạ Nhân chỉ vào người đàn ông tóc bạc, nói: “Ở đây có một kẻ biến thái, lại dám trực tiếp mở đường hầm hư không vào tận nhà ta... chính là hắn!”

Mấy người lần lượt lấy thần binh ra, chĩa thẳng vào vị Thần Hoàng.

Bọn họ cũng không ngốc. Ở đây chỉ có Hạ Nhân và một vị Thần Hoàng, mà người chưa đạt đến cảnh giới Thần Hoàng thì không thể mở đường hầm hư không. Vậy đường hầm hư không này chỉ có thể do vị Thần Hoàng kia mở ra.

“Tiền bối...” Người dẫn đầu vô cùng cung kính: “Mời ngài đi cùng chúng tôi một chuyến... đắc tội rồi!”